

La guerra CiU-ERC travessa el mar

El naixement del Bloc Nacional i d'Esquerres no només no ha passat inadvertit pels partits catalans sinó que també es conforma com un nou front de batalla entre CiU i ERC en la guerra que totes dues formacions mantenen per fer-se amb l'espai nacionalista del Principat. Quan falten menys de tres mesos per a la cita crucial de l'1 de novembre, res no és casual i ningú no menysprea cap moviment si aquest serveix per posar l'adversari en evidència.

La creació d'aquest nou espai polític a les Illes ha posat de manifest, un cop més, les diferències de criteri i les desavinences amb què CiU i ERC afronten les seves estratègies polítiques i també la manera com volen estar representades a les Illes i al País Valencià, sobretot per fer creïble el concepte de Països Catalans que tots dos defensen.

El projecte del Bloc Nacional i d'Esquerres arriba després d'un convuls congrés al Partit Socialista de Mallorca-Entesa Nacionalista (PSM-EN) —el referent de CiU a les Illes i amb qui va córrer a les eleccions europees sota la marca Galeuscat— en què va sortir derrotat el sector més procliu a l'entesa amb CiU. Per això, a CiU han acollit la creació de la nova formació “amb certa fredor perquè és una opció estratègica en la qual no creiem”, diu Felip Puig, vicesecretari general de CDC. Segons Puig, l'experiència demostra que quan es fa un Bloc Nacional i d'Esquerres “sempre acaba passant l'esquerra per davant de la nació”. A més, el dirigent de CDC creu sobradament demostrat el fet que a l'esquerra del PSOE no hi ha espai electoral, per la qual cosa defensa el model del Bloc Nacionalista Valencià que “aposta per enfortir-se com a partit nacionalista de centreesquerra”. Això

no obstant, Puig diu que entre el PSM-EN i CiU hi continua havent “bona relació” i que no perilla la col·laboració a àmbit europeu.

Des d'Esquerra Republicana, la integració del PSM-EN en aquesta nova coalició era “la seva sortida natural perquè és un partit a la baixa després d'haver patit la forta escissió de l'últim congrés”. Ho afirma el vicesecretari de coordinació interna i acció electoral d'ERC, Josep Vall, qui, en canvi, augura un “llarg recorregut” al seu partit tot recordant que “els primers militants d'ERC a les Illes van ser militants del PSM descontents amb els acords amb CiU amb motiu de les eleccions europees del 1987”. Vall acusa CiU d'utilitzar els Països Catalans amb “paràmetres electorals a conveniència”, i recorda que la federació nacionalista mai no ha posat a les seves llistes al Congrés de Diputats un militant de les Illes o del País Valencià, en contrast amb el fet que ERC farà portaveu al Congrés el valen-

cià Agustí Cerdà després de la tornada de Joan Puigcercós a Catalunya, i té l'eivissenc Bernat Joan de portaveu al Parlament europeu. "Si algú creu en els Països Catalans, aquests som nosaltres, a CiU ja en tenen prou de fer-se la foto i passar per molt nacionalistes", assegura Vall.

Acusacions, evidentment, que Felip Puig no comparteix en absolut. El vice-secretari de CDC diu que ERC és un partit "que s'estructura a partir d'anècdotes i només utilitza el record dels Països Catalans per traure més vots a Catalunya sense tenir cap voluntat d'enfortir aquest concepte en els territoris respectius". Puig situa l'actuació de CiU a les antípodes de la d'ERC, que segons ell ha creat "partits satèl·lit" a les Illes i el País Valencià amb una estratègia "d'agitació catalanista, però que l'única cosa que fa és generar un profund antinacionalisme. Nosaltres apostem per donar suport a les realitats pròpies d'aquests territoris", continua Puig.

Això sí, tant CiU com ERC estan d'acord que una experiència com la del Bloc Nacional i d'Esquerreres no té cap lectura en clau política catalana ni és exportable al Principat per la diferent evolució política dels territoris i, sobretot, pel pes tan important que tenen les forces nacionalistes a Catalunya. El tercer partit català que té el seu referent

ERC recorda que el pròxim cap de llista al Congrés dels Diputats serà un valencià, Agustí Cerdà, i que el seu representant al Parlament europeu és l'eivissenc Bernat Joan

en la nova formació, Iniciativa per Catalunya-Verds, també considera que l'experiència no pot traslladar-se a Catalunya. No obstant això, són el partit català que es mostra més entusiasmats amb el futur partit. El seu vicepresident, Jordi Guillot, qualifica la nova formació de "suma molt intel·ligent per recuperar un govern d'esquerreres a les Balears, amb la qual cosa ens identifiquem molt", i recorda que Iniciativa ha estat sempre "qui més s'ha obert a aquest tipus de coalicions". Tot i valorar les relacions entre les diverses forces dels Països Catalans, amb les quals ICV "se sent molt còmode", Guillot no entra en les picabaralles dels nacionalistes i prefereix centrar-se en la recuperació del Govern balear per l'esquerra. En aquest sentit, el vicepresident d'IC recorda que l'únic precedent de govern d'esquerreres a les Balears ha estat amb el PSIB-PSOE, i creu que si hi ha algun tipus d'acord postelectoral de la coalició futura "no podrà ser amb

ningú més que amb el partit socialista, de la mateixa manera que a Catalunya Iniciativa només pot pactar amb el PSC".

Les espases en el camp nacionalista continuen, doncs, ben alçades, i en aquest període de turbulències i fragor electoral qualsevol canvi d'escenari aixeca passions.

Històricament els partits nacionalistes sempre han buscat els seus referents tant a les Illes com al País Valencià amb l'objectiu d'ampliar els seus "tentacles" i vendre millor el seu ideari. Uns referents semblants, però molt més marcats per la història política recent i amb un efecte molt més "emmirallador" han estat els que aquests partits han tingut al País Basc i que sobretot s'han fet paleses en les eleccions al Parlament europeu, a les quals CiU concorre juntament amb el Partit Nacionalista Basc i ERC amb Eusko Alkartasuna.

Jaume Freixes

Parlar per parlar

Manuel S. Jordi

Tot pel càrrec

Al País Valencià, desallotjar el PP de la Generalitat constituïa la prioritat de l'oposició en les diverses versions: PSOE, els partits que no són el PSOE però se'ls coneix genèricament com l'esquerra del PSOE, i la resta, és a dir, el conglomerat dispers i divers comprès entre tota classe de plataformes cíviques i l'electorat conscient i escarmentat que, de debò, signarà el que calga perquè el relleu es materialitze en les eleccions del maig proper. Pel que respecta a les estratègies, també són faves comptades. El PSOE ho deixa quasi tot en mans de Rodríguez Zapatero –i si a més fa coincidir les eleccions generals amb les autonòmiques i locals, millor–. La tercera part del moviment opositor ix al carrer, fa protestes, es mobi-

litza i confia que el sentit comú i la prioritat compartida facin obrar en conseqüència els partits que no són el PSOE. És ací on, novament tots plegats, deceben les expectatives. I no només perquè han marxat de vacances i –tan sobrats com van– ho ajornen tot per al setembre. És que se'ls veu el plomall a l'hora d'expressar les seues respectives urgències, a saber, tocar pessebre. Assegurar càrrec. Per què conformar-se amb una altra derrota, tenint a l'abast el desastre absolut? Esquerra Unida, el Bloc, verds de tota classe, Esquerra Republicana..., cadascú té un rosari d'arguments per apaivagar la seua parròquia. És a dir, que allò primer no és desallotjar el PP, sinó assolir càrrec. On siga. Fins i tot a la Diputació de València, condició del Bloc per donar suport als socialistes. La Diputació de València... Mai no hauríem d'haver abandonat el segle XIX.